

مقاله ظریف در ال پائیس و لاریوبلیکای؛ فرصت یگانه تعامل برای ایران و اروپا

مقاله دکتر ظریف در روزنامه‌های لاریوبلیکای ایتالیا و ال پائیس اسپانیا منتشر شد.

همشهری آنلاین: مقاله دکتر ظریف در روزنامه‌های لاریوبلیکای ایتالیا و ال پائیس اسپانیا منتشر شد.

ترجمه مقاله ظریف بدین شرح است:

سفر تاریخی جناب آقای دکتر روحانی، رئیس محترم جمهوری اسلامی ایران به ایتالیا و فرانسه، آغاز فصل نوینی از همکاری‌های سودمند و دو چندجانبه اقتصادی، سیاسی و فرهنگی بعد از حدود یک دهه وقفه محسوب می‌شود.

ایتالیا و فرانسه بعنوان ارکان اصلی و بنیانگذاران اتحادیه اروپایی و همچنین پل سنتی ارتباط میان غرب با خاورمیانه، اغلب روابط سازنده‌ای با ایران داشته‌اند. هر چند در مقاطعی این رابطه دچار نشیب و فراز و بحران‌های مقطعی شده است، ولی تمایل هر دو طرف برای رفع دشواری‌ها و پشت سر گذاشتن این مشکلات، نشان دهنده پیوندهای عمیق متقابل دو طرف است. هرچند بحران غیرضروری هسته‌ای و فشارهای طرف ثالث باعث ایجاد وقفه‌ای ناخواسته در روابط سنتی ایران و اروپا گردید، ولی استقبال گرم و دیدارها و توافقات بسیار خوبی که در این سفر انجام گرفت، نشان دهنده عزم جدی دو طرف برای اعاده مجدد و سریع روابط در تمامی زمینه‌های اقتصادی، همکاری‌های انرژی، فناوری، سیاسی، فرهنگی و حتی امنیتی است.

همچنین دیدار جناب آقای دکتر روحانی با پاپ فرانسیس، تاکید مجددی بر تعهد دو جانبه برای پیوستن به تلاش‌ها برای ایجاد جهانی عاری از خشونت و افراطی‌گری (WAVE) محسوب می‌گردد. ابتکاری که جناب آقای روحانی، آن را در سپتامبر 2013 در مجمع عمومی سازمان ملل به عنوان یکی از اولویت‌های اصلی سیاست خارجی ایران پیشنهاد دادند و در همان سال با اجماع کشورهای عضو مجمع عمومی سازمان ملل این ابتکار به تصویب رسید و امیدی را برای ایجاد یک کارزار جهانی دور اندیشانه تر برای مبارزه با تروریسم ایجاد نمود.

در یک دیدگاه وسیع‌تر، ایران و اروپا از دوران باستان، همسایه تمدنی یکدیگر محسوب شده‌اند. بعد از شروع اجرای توافق برجام برای خاتمه دادن به یک تنش جهانی غیرضروری و دوازده ساله، اینک زمان پرداختن به کارهای مهمتری است که در راس آنها جستجوی راهکارهایی است که به ایران و دیگر کشورهای تاثیرگذار کمک کند تا زمینه‌های گسترش همکاری‌ها را در پرتو منافع مشترک و مقابله با تهدیدات جمعی فراهم نمایند.

حوزه‌های متعددی وجود دارد که ایران و اروپا در آن منافع مشترکی دارند. علاوه بر روابط تاریخی و سنتی دوجانبه، نقاط مثبت دیگری چون وجود اقتصادهای مکمل، زمینه‌های همکاری‌های سودمند در حوزه‌های انرژی و فناوری، فرهنگ‌های کم و بیش نزدیک هندواروپایی و همینطور ارتباطات فرهنگی دیرپای دوسویه می‌تواند افزایش و تداوم همکاری‌ها را تضمین نماید. به علاوه، هم در قالب سازوکارهای دسته جمعی و هم در چارچوب روابط دوجانبه می‌توان مبارزه با تهدیدات مهمی مثل گسترش تروریسم، افراطی‌گری، خشونت، قاچاق مواد مخدر و نظایر آن را تعریف و پیگیری نمود.

حلقه مفقوده‌ای که در کنار همکاری‌های اقتصادی و فناوری باید به آن توجه کافی بشود، ضرورت افزایش همکاری‌های دو طرف در مبارزه با خشونت و افراط و تلاش برای اعاده سریع صلح و ثبات در منطقه خاورمیانه است که عدم توجه کافی به آن تهدیدی برای هر دوی ما محسوب می‌گردد. ایران به عنوان کشوری که در قلب خاورمیانه واقع است و اروپا بعنوان همسایه بلافاصله این منطقه، هر دو نگرانی‌های به جا و مشروعی از ادامه جنگ و خونریزی و بحران آوارگان در خاورمیانه به ویژه در سه کشور سوریه، عراق و یمن دارند.

ایران از مدت‌ها قبل دو طرح چهار ماده‌ای و به روز شده برای حل بحران‌های فعلی در سوریه و یمن ارائه داده است که بخش بزرگی از آن در قطعنامه 2254 شورای امنیت نیز ملحوظ گردیده است. نکات مشترک این طرح‌ها شامل آتش بس فوری، کمک‌های انساندوستانه برای غیرنظامیان، تسهیل گفتگوهای گروه‌های داخل کشور و سرانجام هدایت آنها به سمت تشکیل یک دولت فراگیر گسترده وحدت ملی قابلیت بازگرداندن صلح و ثبات را به منطقه دارد. به ویژه پس از برگزاری اجلاس وین 1 و 2 و نیویورک در باره سوریه و صدور قطعنامه 2254، روند و ضرباهنگ مناسبی برای رسیدن به یک راه حل سیاسی عادلانه در سوریه به وجود آمده است که کشورهای بزرگ اروپایی در این زمینه می‌توانند نقش موثری برای تقویت و تداوم این روند ایفا نمایند.

همچنین برای مقابله با ریشه ها و جلوه های خشونت ساختاری و افراط شامل مبارزه با فقر و نابرابری اقتصادی، ترویج سازوکارهای مردم سالارانه، پرهیز از دامن زدن به خشونت هویتی و فرقه ای و مخالفت با اقدامات یکجانبه نظامی خارجی جزو اولویت هایی است که می تواند در اعاده ثبات در خاورمیانه کمک کند و اتحادیه اروپایی می تواند در این چارچوب نقش مثبتی را ایفا نماید.

امنیت نمی تواند به هزینه نا امن کردن دیگران به دست آید. در حقیقت هیچ ملتی نمی تواند به منافع خود دست یابد، بدون این که منافع دیگران را نیز در نظر گیرد. هیچ کس نمی تواند با القاعده و خویشاوندان فکری اش نظیر به اصطلاح دولت اسلامی- که نه دولت است و نه اسلامی- در عراق مبارزه کند، در حالی که آنها را در یمن و سوریه به شکل موثری گسترش می دهد. در این راستا کشورهای اروپایی می توانند در تشویق دیگر کشورهای خاورمیانه به قبول راه حل های سیاسی برای این بحران های منطقه ای نقش مثبتی ایفا نمایند.

سخن پایانی این که، جهان شامل ایران و اروپا نمی تواند بیش از این از پرداختن به ریشه های ناآرامی در منطقه خاورمیانه طفره برود. در عین حال این فرصتی یگانه برای تعامل است که نباید هدر برود. صلح و ثبات نیاز اساسی منطقه خاورمیانه، اروپا و جهان است. در یک جهان به هم پیوسته و با وابستگی متقابل روزافزون، نیاز به همکاری واقعی در مبارزه با خشونت و افراط یک انتخاب نیست، بلکه یک ضرورت غیرقابل انکار است.